

Uczyń każdą chwilę jadžnią

Dyskurs Bhagawana Śri Sathya Sai Baby wygłoszony 2 października 1981 r.
w audytorium Purnaczandra

Jakże to niesamowite! Człowiek może składać mnóstwo ofiar przeprowadzanych za pośrednictwem uczonych posiadających wiedzę o wedyjskich rytuałach i samemu je odprawiać; człowiek może wychwalać świętość różnych świątyń i miejsc, by inspirować innych do podróżowania i samemu je odwiedzać; człowiek może przekazać osiem rodzajów wiedzy (widji) wielu, sprawić, by stali się ich znawcami i samemu je opanować.

Jednak niewielu jest tutaj takich, którym udało się zapanować nad swoim ciałem, zmysłami i kapryśnym umysłem oraz skierować je do wewnątrz, aby osiągnąć wieczny i niezmienny spokój.

Życie jest najcenniejsze. Podtrzymujący je oddech (prana) jest jeszcze bardziej wartościowy. Niemniej jednak często konieczne staje się porzucenie tej wartościowej prany w czasie próby realizacji pewnych celów. Ludzka natura jest taka, że człowiek jest nigdy niezadowolony z pojedynczego osiągnięcia. Uważa, że „na górze zawsze jest miejsce”. To stale popycha go ku coraz wyższemu celom. Odnosi wiele zwycięstw i ma ochotę na więcej. Nigdy nie osiąga sytości. Być wiecznie niezadowolonym – tylko taki stan czyni go zadowolonym!

Człowiek rozpoczyna pewne przedsięwzięcie z określonym zamiarem, celem lub dążeniem. Lecz wysiłek przemienia się w jadžnię (rytuał ofiarny, który może sprowadzić łaskę Boga) tylko wtedy, jeśli zamiar, cel lub dążenie jest oddawaniem czci Bogu, niezależnie od innych okoliczności.

Wedy głoszą: *Jadžnio wai Wisznu*. Bóg jest jadžnią, ponieważ On jest celem. Jego łaska jest nagrodą. Boskie stworzenie musi Go sobie zjednać; On jest wykonawcą, On jest odbiorcą. Uważa się, że Bóg przyjmuje jadžnię, jeśli ego osoby składającej ofiarę jest jak najmniejsze.

Aham hi, aham hi, sarwa jadžnianam – Ja jestem wykonawcą, ofiarodawcą, odbiorcą i przyjmującym we wszystkich jadžniach. Z tego powodu najwyższy kapłan odprawiający jadžnię, taką jak Weda Purusza Jadžnia, którą teraz zaczynamy, nosi imię Brahmy. Kapłan wyznaczony na Brahme ma obowiązek przewodniczyć osobom biorącym udział w ofierze. U swego boku musi mieć żonę, bo bez niej jest niewiarygodny. Żona reprezentuje wiarę (śraddhę). Bez wiary wysławianie Boga jest puste, oddawanie czci – nieprawdziwe, a ofiarowanie pozostaje bezużytecznym ćwiczeniem.

Prawdę mówiąc, serce to ołtarz ceremonialny, ciało to miejsce, w którym płonie ogień, włosy to święta trawa (darbha), pragnienia to opał, którym karmi się ogień, pożądanie to ghi, którego dolewa się do ognia, by buchnął płomieniem, gniew to zwierzę ofiarne, ogień to tapas, jaki wypełniamy. Ludzie czasami interpretują tapas jako ascetyczne praktyki, jak stanie na jednej nodze lub na głowie. Nie. Tapas to nie akrobacje fizyczne. Jest to pełne i prawidłowe zjednoczenie myśli, słów i czynów. Gdy uda się to osiągnąć, ujawni się wspaniałość ognia.

Mówiąc o myślach, słowach i czynach w kontekście Weda Purusza Jadžni, muszę wam powiedzieć, że Rigweda przyjęła formę wak (mowy). Samaweda zawiera hymny, które się śpiewa. Jest to srotra (słuchanie), które przybrało formę. Kiedy tylko mowa jest przesycona prawdą i współczuciem lub inspirowana jest służbą dla innych, staje się ona Rigwedą. Dobre uczynki są Jadžurwedą. Nie ma przymusu, że powinniście mieć ołtarz zewnętrzny, jak tutaj. Musicie tylko czuwać nad czystością słów, które wypowiedacie lub słyszycie i czynów, które podejmujecie.

Pamiętajcie, wasz każdy czyn wykonywany od świtu do zmierzchu jest jadžnią! Istnieje pięć jadžni określanych jako obowiązkowe dla każdej istoty ludzkiej:

(1) Riszi jadžnia – działania poświęcone studiowaniu świętych pism.

(2) Pitri jadžnia – działania poświęcone rodzicom, którzy dali wam ciało, wychowywali was i prowadzili. Czyny, za pomocą których wyrażacie swoją wdzięczność i miłość, uwielbienie i uznanie są naprawdę świętą jadžnią.

(3) Dewa jadžnia – czyny wykonywane jako pełen szacunku hołd dla Boga, który obdarzył was umysłem, intelektem, pamięcią i świadomością i który jest obecny w każdej komórce jako rasa, energia życiowa. *Raso wai sah* – On jest strumieniem energii. On jest angirasa, obecny w każdej andze, czyli części ciała. Dewa jadžnia wymaga właściwego wykorzystywania ofiarowanych wam przez Boga instrumentów.

(4) Atithi jadžnia – oddawanie czci gościom. Od czasu do czasu każdy ma możliwość przyjmować gościa i traktować go z miłością oraz uszczęśliwić go serdeczną gościnnością. To mogą być nasi krewni i znajomi lub obcy, ale wszystkim należy okazać cześć, jakby zesał ich Bóg. Wtedy czyny podejmowane, aby ich ugościć i sprawić, by czuli się jak u siebie w domu, zostaną wzniesione na poziom jadžni.

(5) Bhuta jadžnia – bezinteresowne czyny wykonywane w czasie zajmowania się drzewami, roślinami, zwierzętami, ptakami oraz zwierzętami domowymi, jak koty i psy.

Święte pisma zalecają również jeszcze kilka jadžni. Jedną z nich jest dźniana jadžnia. Dźniana oznacza zwykle wiedzę zdobytą od uczonych i z książek oraz postępowanie zgodnie z tą wiedzą. Lecz zaczerpnięta wiedza nie może być jadžnią. Wiedza nigdy nie rozwinie się w mądrość, dopóki ego upiera się przy pragnieniu rezultatów, które mogą zaspokoić pragnienie. Gdy ego znika, wiedza jaśnieje jako mądrość. Dźniana ujawnia, że w odprawianej tutaj ofierze Weda Puruszy i we wszystkich pozostałych jadžniach celebrowanych w innych miejscach, Bóg jest sprawcą, inicjatorem, składającym ofiarę, ofiarą, wykonanym produktem i odbiorcą produktu.

Wiele osób odprawia jadžnie bez oczyszczenia siebie. Do Boga docierają tylko te jadžnie, których wyraźnym celem jest loka-kaljanam (pokój i pomyślność świata), gdyż On jest jadžnia-buk (odbiorcą ofiary), On jest jadžnia-brit (strażnikiem ofiary) i jadžnia-krit (wykonawcą ofiary). On jest wszystkim; tylko wtedy, gdy On jest wszystkim, czyn staje się prawdziwą jadžnią. Jeśli taka postawa przeniknie do każdego waszego działania, uświęci każdą chwilę waszego życia i uczyni ją jadžnią.

Ludzie zwracają się do guru, aby otrzymać mantry (potężne mistyczne formuły do recytowania w celu duchowego wzrostu); inni szukają czarowników i świętych mnichów, by dostać jantry (ezoteryczne talizmany do odpędzenia sił zła); jeszcze inni uczą się od panditów tantr (tajemnych rytuałów dla osiągnięcia nadludzkiej mocy). Jednak wszystkie te wysiłki są próżne. Powinniście uważać ciało za tantrę, swój oddech za mantrę, a własne serce za jantrę. Nie musicie szukać ich na zewnątrz. Jeśli wszystkie płynące od was słowa będą słodkie, wasz oddech stanie się Rigwedą. Jeśli ograniczycie to, czego słuchacie i wybierzecie tylko słodką mowę, wszystko, co usłyszycie, stanie się Sama-ganą. Jeśli będziecie wypełniali jedynie słodkie czyny, wszystko, co zrobicie, stanie się Jadżur-homą. Wtedy codziennie wykonacie Weda Purusza Jadžnię, jadžnię, która zjedna ducha Wed!

Tłum. Dawid Koziół

Źródło: <http://www.ssbpt.info/ssspeaks/volume15/sss15-22.pdf>

(is)